

Jsme borci

Já ty borce fakt obdivuji, fakt! No poslouchejte ... tedy respektive čtěte ...

Možná se vám to nezdá, ale i v dnešní době existují taková místa, že když sejdete z cesty, tak se rázem ocitnete v poměrně panenské přírodě. Nejsou nějak velká rozlohou a sporadicky jimi prochází především houbaři. Mám jeden takový kousek v povětšinou mělkém údolí Borovského potoka, zhruba mezi Zádušním a Spáleným mlýnem.

Možná právě tato pojmenování příliš turistů nevábí, turistická stezka místního významu zarůstá. Není to tak dávno, opět jsem se sem vypravil. A konečně se blížím k těm borcům!

Jak jsem psal, vždycky tady bývalo čisto a nedotčeno. Civilizace tady na to místo hodila bobek, takže to bylo to jediné, co jste zde nacházeli. Tedy pravda, ty zdejší jsou spíše zaječí, ale bobek jako bobek. Jenže teď naposledy už to bylo jiné.

Někde kdesi se vzali nějakí borci, kteří nakoupili asi 7 plechovek energetických nápojů, které nemohlo být úplně jednoduché donést, no přímo dotáhnout přesně doprostřed toho „mého“ údolí. A že to muselo být namáhavé, až přímo totálně vyčerpávající, usuzuji z toho, že borci už nenalezli ani trošičku síly, aby ty plechovky, byť prázdné, odnesli. Lepší bylo naházet je pěkně pospolu do jakéhosi mokřadu.

A tak se civilizace konečně dostala i tam, kde jsem ji v posledních letech téměř nezaznamenal. Ať žije člověk a jeho dechberoucí kolonizace i těch posledních zapomenutých míst!

Říkám si, že jsme lidstvo pilné, jako ty včeličky. Vždyť se podívejte kolem sebe, kamkoliv kráčíte! Na kolik míst jsme dokázali položit lahve, plastové tašky, cokoliv, třeba i pneumatiky! Jak si dokážeme značkovat naše území, kolik těch vzkazů „tady byl člověk“ se všude kolem nás nachází!

Opravdu nás obdivuji. Dokážeme toto naše až pionýrské úsilí činit navzdory osudu. Nevíme, jak je naše budoucnost jistá, ale značujeme. Jdeme za svým cílem navzdory všem protivenstvím, nedíváme se nalevo, napravo, důležité je, že značujeme!

Domnívám se, že bychom navíc měli přidat i v osvětě. Je třeba ukazovat i těm nejmenším, že by měli trávit méně času u virtuálních udělatek a učit je značkovat. Tu papírek od bonbónku, tu obal od žvýkačky, ať každý ví, Jakoubku, že jsi tady byl! A rychle, ať to neoznačuje někdo jiný! Protože o tom je budoucnost, o značkách naší přítomnosti.

A měli bychom poděkovat našim předkům, že tuto činnost doslova flákali. Jsem si jistý, že by se v každé dějinné epoše našlo něco, čím se dá na dlouhou dobu značkovat, ale i v tomto poděkujeme výkonu lidských mozků, jež tímto velebím. Nikdy nikdo předtím nevymyslel, do kolika nejrůznějších obalů a přebalů se dá každá věc zabalit. Od těch nejdrobnějších, až po ty větší. Vlastně nechápu, proč při nákupu 6 rohlíků používáme jen jeden sáček, když se dá použít sáček na každý jeden rohlík! Cítíte ten potenciál, kolik nových značek by to mohlo být!?

No prostě, když se semkneme, a třeba při každém větším větru pěkně koordinovaně v určitou hodinu každý z nás vyhodí z okna 3 kusy nějakého pestrého obalu, to by v tom byl čert, abychom za chvíli neoznačkovali celý svět! Pojdme do toho!

Vidím tu krásnou budoucnost. Jednoho dne bude celá planeta označovaná. Škoda, že to nikdo z nás neuvidí, zhyneme totiž na náš vlastní bordel.

Luděk Lopour